

Sud Bosne i Hercegovine
Суд Босна и Херцеговина

Predmet broj: S1 2 K 005693 13 Kžž

Datum održavanja sjednice: 18.11.2013. godine

Datum pismenog otpravka: 05.12.2013. godine

Pred vijećem Apelacionog odjeljenja trećeg stepena u sastavu:

sudija Vukoje Dragomir, predsjednik vijeća

sudija Jusufović Mirza

sudija Vučinić Hilmo

PREDMET TUŽILAŠTVA BOSNE I HERCEGOVINE
protiv optuženog
Odak Ivana

TREĆESTEPENA PRESUDA

Tužiteljica Tužilaštva Bosne i Hercegovine:

Bosiljić Gordana

Braniteljica optuženog Odak Ivana:

Advokat Halilagić Suada

Broj: S1 2 K 005693 13 Kžž

Sarajevo, 18.11.2013. godine

U IME BOSNE I HERCEGOVINE !

Sud Bosne i Hercegovine, u trećestepenom vijeću Apelacionog odjeljenja sastavljenom od sudije Vukoje Dragomira, kao predsjednika vijeća, te sudija Jusufović Mirze i Vučinić Hilme, kao članova vijeća, uz sudjelovanje pravnog savjetnika-asistenta Dubak Igora, u svojstvu zapisničara, u krivičnom predmetu protiv optuženog Odak Ivana, zbog krivičnog djela Krijumčarenje iz člana 214. stav 1. Krivičnog zakona Bosne i Hercegovine (KZ BiH), odlučujući povodom žalbe i dopune žalbe braniteljice optuženog Odak Ivana, advokata Halilagić Suade, izjavljene protiv presude Suda BiH broj S1 2 K 005693 13 Kžk od 17.07.2013. godine, nakon sjednice Apelacionog vijeća održane u prisustvu tužiteljice Tužilaštva BiH, Bosiljić Gordane, optuženog Odak Ivana i njegove braniteljice, advokata Halilagić Suade, dana 18.11.2013. godine, donijelo je

P R E S U D U

Djelimično se uvažava žalba braniteljice optuženog Odak Ivana, te se presuda ovog Suda broj S1 2 K 005693 13 Kžk od 17.07.2013. godine, **preinačava** u pogledu odluke o krivičnopravnoj sankciji – izrečene kazne zatvora kao glavne kazne, tako što se optuženi Odak Ivan osuđuje na kaznu zatvora u trajanju od 1 (jedne) godine i 6 (šest) mjeseci, dok se u ostalom dijelu žalba odbija i presuda potvrđuje.

O b r a z l o ž e n j e

I T O K P O S T U P K A

1. Drugostepenom presudom Suda Bosne i Hercegovine broj S1 2 K 005693 13 Kžk od 17.07.2013. godine optuženi Odak Ivan oglašen je krivim da je radnjama opisanim u izreci presude, počinio krivično djelo Krijumčarenje iz člana 214. stav 1. KZ BiH, te ga je sud na osnovu navedenih zakonskih propisa, te uz primjenu članova 39., 41., 42., 46. i 48. KZ BiH, osudio na kaznu zatvora u trajanju od 2 (dvije) godine i 6 (šest) mjeseci, te izrekao i novčanu kaznu kao sporednu u iznosu od 15.000,00 KM (petnaest hiljada konvertibilnih maraka), koju je optuženi dužan platiti u roku od 3 (tri) mjeseca od dana pravosnažnosti

presude.

2. Istom presudom, na osnovu odredbi člana 110. stav 1. KZ BiH od optuženog Odak Ivana oduzeta je imovinska korist stečena krivičnim djelom u iznosu od 594.996,50 KM (pet stotina devedeset četiri hiljade devet stotina devedeset šest konvertibilnih maraka i pedeset feninga).

3. Također, na osnovu odredbi člana 188. stav 1. ZKP BiH, optuženi Odak Ivan obavezan je na plaćanje troškova krivičnog postupka, čiju će visinu Sud utvrditi posebnim rješenjem, po pribavljanju potrebnih podataka.

II ŽALBA

4. Protiv navedene presude žalbu i dopunu žalbe blagovremeno je izjavila braniteljica optuženog Odak Ivana i to zbog: bitne povrede odredaba krivičnog postupka, povrede krivičnog zakona, pogrešno ili nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja i odluke o krivičnopravnim sankcijama, oduzimanju imovinske koristi i troškovima krivičnog postupka, sa prijedlogom da trećestepeno vijeće suda BiH usvoji žalbu i drugostepenu presuda preinači na način da optuženog Odaka oslobodi od optužbe ili da drugostepenu presudu preinači na način da optuženom izrekne kaznu zatvora ispod godine dana, ukine novčanu kaznu i odluku o oduzimanju imovinske koristi.

5. Dopisom broj T20 0 KT 0001162 11 od 30.09.2013. godine, Tužilaštvo je obavijestilo sud da neće dostavljati odgovor na žalbe optuženog Odak Ivana, već da će svoj odgovor iznijeti na sjednici Apelacionog vijeća.

6. Na sjednici Apelacionog vijeća održanoj dana 18.11.2013. godine, postupajući u smislu odredbe člana 304. ZKP BiH, braniteljica optuženog detaljno je iznijela žalbene navode i prijedloge iz pismeno podnesene žalbe, kojim se u potpunosti pridružio i optuženi Odak Ivan, te predložio da ga sud oslobodi i obaveze naknade troškova krivičnog postupka. Tužiteljica Tužilaštva usmeno je iznijela odgovor na žalbu odbrane, te predložila da se ista odbije kao neosnovana.

7. Nakon što je vijeće Apelacionog odjeljenja, u smislu odredbe člana 306. ZKP BiH, ispitalo pobijanu presudu u granicama istaknutih žalbenih prigovora i prijedloga, odlučeno je kao u izreci ove presude iz razloga koji slijede.

III BITNE POVREDE ODREDAVA KRIVIČNOG POSTUPKA

(I) BITNA POVREDA ODREDAVA KRIVIČNOG POSTUPKA (ODREDBA ČLANA 297. STAV 1. TAČKA I) ZKP BIH)

8. Žalбом branioca u okviru ovog žalbenog osnova ističe se da grafološko vještačenje, izvršeno od strane vještaka Tešić Mitra, nije obavljeno na originalnim dokumentima, nego na fotokopijama i kopijama računa-faktura i međunarodnim tovarnim listovima (CMR) za drugu robu, zbog čega se, kako se dalje žalbom navodi, ovaj nalaz ne može prihvatiti, jer isti nije stručan odnosno urađen na originalnim dokumentima.

9. Međutim, suprotno istaknutim žalbenim prigovorima, trećestepeno vijeće apelacionog odjeljenja smatra da grafološko vještačenje, što je jasno konstatovao i pomenuti vještak u svom nalazu i mišljenju, može biti izvedeno i na fotokopijama ili kopijama dokumenata, u kojim slučajevima stručno mišljenje o rezultatima istraživanog rukopisa ili potpisa nije kategorično (pozitivno ili negativno), već se isto može dati samo u stepenu vjerovatnoće. U skladu sa tim vještak je u ovom predmetu i dao svoje mišljenje, te je konstatovao je da sporne potpise na svim spornim dokumentima „vrlo vjerovatno-gotovo sigurno napisao Odak Ivan“, što je u skladu sa pravilima struke.

10. Pored toga, bitno je napomenuti da je vještak u pomenutom nalazu i mišljenju naveo sve sporne i nesporne potpise koje je analizirao, potom detaljno opisao sistem rada koji se odvijao u tri faze (prva faza-detaljno vizuelno i instrumentalno istraženi sporni potpisi na spornim dokumentima, druga faza-istraženi nesporni potpisi na nespornim dokumentima i treća faza-izvršena vizuelna i instrumentalna komparacija spornih i nespornih potpisa), te je zatim detaljno i jasno naveo podudarnosti između spornih i nespornih potpisa optuženog na temelju kojih je dao svoje mišljenje, zbog čega vijeće ocjenjuje neosnovanim navode braniteljice optuženog da je nalaz i mišljenje nestručan i da nije urađen u skladu sa pravilima struke.

11. Tvrdnje braniteljice da se na osnovu ovakvog nalaza i mišljenja nije mogao izvesti zaključak da je optuženi potpisao sporne dokumente, ovo vijeće, također ocjenjuje neosnovanim. Naime, pored činjenica da je vještak iznio navedeno mišljenje, odnosno da su sporni potpisi u pobijanoj presudi „vrlo vjerovatno-gotovo sigurno napisani od strane Odak Ivana“, treba imati u vidu i činjenicu da se tokom transporta robe iz Italije, kroz Hrvatsku u BiH, sporna dokumentacija cijelo vrijeme nalazila kod optuženog Odak Ivana,

tako da je jasno da optuženi ovu dokumentaciju ne bi predavao špediterima i carinskim organima R Hrvatske da ista nije i po njegovom mišljenju bila uredna i da se na njoj nisu nalazili njegovi potpisi.

12. Dakle, sve navedene činjenice jasno ukazuju da su se na spornim dokumentima, vještačenim od strane vještaka Tešić Mitra, nalazili potpisi optuženog Odak Ivana, a ono što dodatno potvrđuje pravilnost zaključka drugostepenog vijeća u ovom dijelu jesu i navodi njegove braniteljice izneseni na sjednici Apelacionog vijeća u kojim je posredno potvrdila činjenicu da je optuženi bio taj koji je preuzeo robu i dovezao je do luke Zadar i Split, gdje su istu, kako je braniteljica dalje istakla, preuzeli moćnici iz R Hrvatske (o čemu će biti više riječi u daljem dijelu obrazloženja), što također, govori u prilog zaključku da je isti nesumnjivo preuzeo kafu i potpisao navedene dokumente kao prevoznik robe.

(II) BITNA POVREDA ODREDAVA KRIVIČNOG POSTUPKA (ODREDBA ČLANA 297. STAV 1.

TAČKA K) ZKP BIH)

13. U istaknutoj žalbi, tačnije njenoj dopuni od 25.09.2013. godine, braniteljica optuženog ističe i da je izreka presuda nerazumljiva, protivrječna sama sebi i razlozima presude, te da u obrazloženju uopšte nisu navedeni razlozi o odlučnim činjenicama.

14. Međutim, suprotno navedenim tvrdnjama braniteljice optuženog Odak Ivana, trećestepno vijeća nalazi da izreka presude, nije nerazumljiva, niti postoji protivrječnost sa samom sobom i sa obrazloženjem, kako se to paušalno navodi u žalbi, ne precizirajući u čemu se ogleda nerazumljivost, odnosno protivrječnost.

15. Nerazumljivost presude bi postojala, kada bi postojale dvojbe o tome šta je sud zaključio, odnosno, kada se ono što je zaključio ne bi moglo razumjeti, što ovdje očigledno nije slučaj. Naime, izreka pobijane presude je vrlo jasna, koncizna i precizna, a razlozi iz obrazloženja u pogledu odlučnih činjenica joj nisu protivrječni, što čini neosnovanim i ovaj žalbeni prigovor odbrane.

(III) BITNA POVREDA ODREDAVA KRIVIČNOG POSTUPKA (ČLAN 297. STAV (2) ZKP BiH)

16. Žalbom braniteljice optuženog u okviru ovog žalbenog osnova se ističe da je drugostepeno vijeće počinilo i bitne povrede odredbi člana 3. ZKP BiH (Pretpostavka nevinosti i *in dubio pro reo*), člana 14. stav 2. ZKP BiH (Jednakost u postupanju), člana 15. ZKP BiH (Slobodna ocjena dokaza) i člana 6. Evropske konvencije o ljudskim pravima, a dopunom žalbe od 25.09.2013. godine, se tvrdi i da pristup ocjeni dokaza od strane drugostepenog vijeća nije bio u skladu sa odredbom člana 281. stav 2. ZKP BiH, te da je presudom povrijeđena i odredba člana 290. stav 7. ZKP BiH.

17. U odnosu na povrede člana 3. ZKP BiH (Pretpostavka nevinosti i *in dubio pro reo*), žalbom se tvrdi da presuda sadrži veliki broj indicija i sumnji u pogledu postojanja činjenica koje čine obilježja predmetnog krivičnog djela ili od kojih zavisi primjena neke odredbe krivičnog zakona. Drugostepeno vijeće je, kako se žalbom dalje tvrdi, uzelo je u obzir samo činjenice koje terete optuženog, a nije obrazložilo zašto svoju presudu zasniva na istim, ako nije cijenilo one činjenice koje odbana smatra da je dokazala, a povoljnije su za optuženog.

18. U pogledu povrede odredbe člana 14. stav 2. ZKP BiH (Jednakost u postupanju), žalbom se tvrdi da drugostepeno vijeće nije sa jednakom pažnjom utvrđivalo činjenice koje terete optuženog, tako i one koje mu idu u korist, to posebno prihvatajući samo nalaz vještaka optužbe, prihvatajući iskaze svjedoka optužbe, a ne i iskaze svjedoka odbrane. Također, žalbom se navodi da je sud povrijedio ovu odredbu, kao i odredbu člana 15. ZKP BiH, jer nije prihvatio primjedbe na nalaz vještaka Gutića, koje je u svom nalazu detaljno obradila i izložila vještak odbrane Humo Vahida.

19. Međutim, suprotno istaknutim žalbenim prigovorima, trećestepeno vijeće nalazi da je drugostepeno vijeće prilikom donošenja pobijane presude izvedene dokaze cijenilo u skladu sa svim osnovnim načelima ZKP BiH, što je jasno i konstatovano u paragrafima od 33. do 39. obrazloženja te presude. Naime, drugostepeno vijeće je prilikom donošenja odluke u ovoj krivičnopravnoj stvari uzelo u obzir i cijenilo, kako dokaze tužilaštva, tako i dokaze odbrane, upuštajući se u njihovu detaljniju analizu u onoj mjeri koliko je to bilo relevantno za donošenje odluke o krivici optuženog. Pri tome, drugostepeno vijeće je dalo detaljan i sveobuhvatan osvrt i na izvedene dokaze odbrane u pogledu pitanja ne/postojanja odlučnih činjenica na koje je braniteljica u toku postupka ukazivala. Ocjena dokaza odbrane, te navođenje razloga zašto se isti ne prihvataju kao tačni ili zašto neki

nisu bili relevantni za razrješenje ove krivično-pravne stvari detaljno je i jasno elaborirano u paragrafima 70. i 72. do 76. obrazloženja pobijane presude, zbog čega ne stoje tvrdnje braniteljice kojim se tvrdi suprotno.

20. Dakle, prema ocjeni ovog vijeća, drugostepeno vijeće je ocijenilo svaki dokaz pojedinačno, te u povezanosti sa ostalim dokazima, što je u smislu slobodne ocjene dokaza, sud i dužan da učini. Drugostepeno vijeće je opisalo proces kako je cijeno svaki pojedinačni dokaz, na način da je prvo imenovalo svaki dokaz, zatim je iznesen sadržaj istog (relevantni dio sadržaja dokaza), te je obrazložen zaključak drugostepenog vijeća u pogledu vjerodostojnosti i ocjene svakog dokaza u vezi sa zaključcima suda o bitnim obilježjima krivičnog djela.

21. Da li je drugostepeno vijeće određenom dokazu pripisalo adekvatnu dokaznu snagu, u kontekstu utvrđivanja relevantnih činjenica, odnosno da li je na osnovu određenog dokaza sadržajno moglo utvrditi činjenice, proces je koji se cijeni kroz analizu utvrđenog činjeničnog stanja, a što će u obimu žalbenih prigovora biti predmet analize u daljem dijelu obrazloženja ove presude.

22. Slijedom prethodno navedenog, valjalo je odbiti kao neosnovane žalbene prigovore braniteljice optuženog da je drugostepeno vijeće počinilo bitne povrede odredbi člana 3. ZKP BiH (Pretpostavka nevinosti i *in dubio pro reo*), člana 14. stav 2. ZKP BiH (Jednakost u postupanju), člana 15. ZKP BiH (Slobodna ocjena dokaza), odredbe člana 281. stav 2. i 290. stav 7. ZKP BiH, kao i člana 6. Evropske konvencije o ljudskim pravima.

IV POGREŠNO UTVRĐENO ČINJENIČNO STANJE

23. Žalbom braniteljice optuženog nije osporavana činjenica da je optuženi Odak Ivan u inkriminisanom periodu bio izvršni direktor i odgovorno lice u pravnom licu „Auto-Odak“ d.o.o. Čitluk, kao i to da je u periodu od 01.01.2009. - 31.12.2009. godine bio vozač u ovoj firmi i da je prevozio robu. Također, žalbom se nije sporila niti činjenica da je pravno lice „Auto-Odak“ d.o.o. Čitluk, sa sjedištem na adresi G.V. Ograđenik bb, Čitluk, rješenjem suda broj U/I-37/2000 od 14.02.2000. godine, upisano u registar suda, te da je kao djelatnost ovog pravnog lica, između ostalog, navedeno posredništvo u trgovini, trgovina, te prevoz robe i putnika u međunarodnom cestovnom prometu.

24. Žalbom se nije osporavala niti činjenica da pravno lice „Euro Comerc“ d.o.o Novi

Travnik, firma za koju je prema izvedenoj materijalnoj dokumentaciji firma „Auto-Odak“ d.o.o. Čitluk navodno prevozila spornu robu, iako je registrovano u Bosni i Hercegovini, nije nikada registrovano kao poreski i carinski obveznik u Bosni i Hercegovini.

25. Međutim žalbom braniteljice, u okviru ovog žalbenog osnova, tvrdi se da optuženi Odak nije nikada prevezao kafu preko carinske linije na graničnom prijelazu Kamensko, te da, u vezi s tim, nije ni bio dužan da istu prijavi nadležnom carinskom organu BiH. Žalbom se posebno (u više navrata) osporava nalaz i mišljenje vještaka finansijske struke, Gutić Milimira (dokaz Tužilaštva), a koji je drugostepeno vijeće ocijenilo objektivnim, profesionalnim i visokostručnim. Prema navodima žalbe, isti je u toku postupka u potpunosti osporen nalazom i mišljenjem vještaka odbrane Humo Vahide.

26. Suprotno navedenim stavovima odbrane, trećestepeno vijeće nalazi da je drugostepeno vijeće u pobijanoj presudi pravilno utvrdilo da je optuženi Odak u periodu od 01.01.2009. - 31.12.2009. godine i to na dane 16.01.2009., 13.02.2009., 29.03.2009., 13.06.2009., 19.07.2009., 05.09.2009. i 26.09.2009. godine, u svojstvu vozača, sa teretnim vozilom, marke „MAN“ registarskih oznaka 930-T-850 i priključnim vozilom marke „Krone“, registarskih oznaka 418-J-611, carinskom organu u Bosni i Hercegovini prijavio samo dio robe koja je ocarinjena u redovnoj proceduri, iako se na teretnom vozilu svaki put, pored prijavljene robe, nalazilo po 19.200 kg. pržene kafe (po 20 paleta), u ukupnoj vrijednosti od 736.017,94 KM.

27. Ovakav zaključak drugostepeno vijeće, i prema ocjeni ovog vijeća, osnovano temelji na izvedenim dokazima čiji je sadržaj detaljno elaboriran u pobijanoj presudi i to posebno: materijalnoj dokumentaciji pribavljenoj putem međunarodne pravne pomoći od Italije i R. Hrvatske (dokazi T-9), kao i ostaloj izvedenoj dokumentaciji iz koje proizlazi da je sporna roba-kafa vožena sa ostalom robom, koja je prijavljivana, ali da kafa ni jednom nije prijavljena, zatim, iskazima svjedoka Rokše Adise, Količić Emira i Doko Marijane, uposlenicima UIO BiH, koji su radili u timu za istrage, nalazu i mišljenju vještaka finansijske struke Gutić Milimira, nalazu i mišljenju vještaka kriminalističke struke, za podoblast dokumenti i potpisi, Tešić Mitra, kao i drugim izvedenih dokazima.

28. Tako iz materijalne dokumentacije, koja s obzirom na prirodu krivičnog djela koje je optuženom stavljeno na teret, ima izuzetan a, u zavisnosti od okolnosti konkretnog slučaja, nekad i odlučujući značaj za pitanje utvrđivanje krivice, jasno proizilazi da je optuženi Odak Ivan koristeći fiktivne papire firme „Euro Comerc“ d.o.o Novi Travnik

(prikazujući da je ova firma uvoznik sporne robe), u sedam navrata od firme „Torrefazione Amigos S.n.c. di Severino Mingardi & C.“ preuzeo spornu kafu sa pratećom dokumentacijom, te nakon toga istu prijavio nadležnom carinskom organu R Hrvatske u luci Zadar i Split, potom istu kod carinskih organa R Hrvatske na GP Kamensko uredno razdužio, a zatim, budući da su se u R Hrvatskoj pravile pojedinačne Jedinstvene carinske deklaracije za visokotarifnu robu, a posebno za ostalu robu, nadležnom carinskom organu BiH predao, odnosno prijavio samo dokumentaciju koju se odnosi na ostalu robu koju je optuženi prevezio, a ne i za kafu, te na taj način preko granične linije, izbjegavajući mjere carinske kontrole u BiH, u sedam navrata, uvezao po 19.200 kg. pržene kafe.

29. Da je optuženi Odak preuzeo spornu robu od firme „Torrefazione Amigos S.n.c. di Severino Mingardi & C.“ jasno proizilazi iz faktura i međunarodnih tovarnih listova izdatih od ove firme u kojim su jasno naznačeni podaci o isporučiocu robe, kupcu robe, nazivu robe, količini robe, registarskim oznakama vozila koje vrši prevoz robe, a koje je optuženi Odak lično potpisao.

30. Da se na tim dokumentima radi o potpisima optuženog Odak Ivana, o čemu je već bilo riječi, potvrdio je i vještak kriminalističke struke, za podoblast dokumenti i potpisi, Tešić Mitar, koji je prilikom usmenog obrazlaganja nalaza i mišljenja jasno istakao da se: „*vrlo vjerovatno, gotovo sigurno*“ radi o potpisima optuženog. Zaključak da su to zaista bili njegovi potpisi, proizilazi i iz činjenice da je optuženi prilikom prijave robe i razduživanja u R Hrvatskoj predavao ove fakture carinskim organima R Hrvatske, što svakako ne bi učinio da sporni potpisi nisu bili njegovi i da nije znao za postojanje ove robe. Iako je u toku postupka optuženi negirao da su ovi potpisi njegovi, ovu činjenicu je na sjednici apelacionog vijeća posredno potvrdila njegova braniteljica, istakavši da je sporna roba uzeta u lukama Zadar i Split od strane moćnika iz R Hrvatske, što znači i da je optuženi kafu nesumnjivo preuzeo u Italiji i dovezao u luku Zadar, odnosno Split, na koje navode će se vijeće još naknadno osvrnuti.

31. Nadalje, zaključak da je ovu robu optuženi prijavio nadležnim organima R Hrvatske u lukama Zadar i Split, jasno proizilazi iz Jedinstvenih carinskih deklaracija sačinjenih u inkriminisane dane, gdje se jasno navodi sporna roba (20 paleta pržene kafe), primalac ove robe („Euro Comerc“ d.o.o Novi Travnik), prijevoznik („Auto Odak d.o.o“ Ivan Odak), zemlja odredišta robe (Bosna i Hercegovina), a zatim i odredišna carinarnica (CI Kamensko).

32. Da je ova roba, u sedam navrata uredno i razdužena od strane carinskog organa R Hrvatske na GP Kamensko, odnosno da je ista napustila carinsko područje R Hrvatske jasno i nedvosmisleno proizlazi iz Jedinostvenih carinskih deklaracija gdje su na petom primjerku ovog dokumenta carinski organi R Hrvatske ovjerali pečatom da je roba napustila područje R Hrvatske. Isto proizlazi i iz nalaza oba vještaka finansijske struke (vještaka Tužilaštva Milimira Gutića, ali i vještaka odbrane Vahide Humo).

33. Dakle, roba je nesumnjivo napustila carinsko područje R Hrvatske, međutim, prilikom ulaska na carinsko područje BiH, prema izvedenim dokazima, optuženi istu nije prijavio, već je špediteru i carinskim organima BiH predao samo dokumentaciju koja se odnosi na ostalu robu, koju je pored kafe, prevezio tih prilika i prijavio samo tu robu.

34. Carinski organi R Hrvatske, što je u svom iskazu naveo svjedok Rokša Adis, a što je i opšte poznata činjenica, udaljeni su oko 20-ak metara od carinskih organa BiH na GP Kamensko, tako da je jasno da u konkretnom slučaju nije postojala nikakva mogućnost da kafa bude istovarena na tom području, a da to ne bude primijećeno od carinika i graničnih policajaca koji su se nalazili na GP Kamensko. Ovo posebno ako se ima u vidu količina prevožene kafe (svaki put po 20 paleta, odnosno 19.200 kg. pržene kafe), te činjenice nadzora ovog područja od strane uposlenika ovog graničnog prijelaza. S obzirom na to, te činjenicu da je kafa nesumnjivo izašla iz R Hrvatske, nesumnjivo je i da je ista ušla u carinsko područje BiH, što žalba kategorički osporava.

35. U vezi sa prethodno navedenim, nameće se i jedini mogući zaključak, a to je da je sporna roba (kafa) prevezena preko granične linije BiH, te da je neprijavlivanjem iste carinskim organima BiH, optuženi izbjegao mjere carinske kontrole u BiH, čime je, suprotno istaknutim prigovorima braniteljice, optuženi prekršio odredbe članova 34., 35., 37., 43., 45. i 56. Zakona o carinskoj politici BiH.

36. Sasvim je jasno i logično da optuženi ne bi nadležnim organima R Hrvatske prijavljivao kafu da se ista u tom momentu zaista nije nalazila na kamionu optuženog, kao što je i logično da istu ne bi ni uredno razdužio kod ovih organa prilikom napuštanja carinskog područja R Hrvatske, da se ista i tada nije nalazila na kamionu optuženog. U vezi sa navedenim, nelogičnim i paušalnim, bez bilo kakvog utemeljenja u izvedenim dokazima, ukazuju se navodi braniteljice optuženog da je ova roba završila u lukama Zadar i Split kod neimenovanih moćnika iz R Hrvatske, te da ista nije bila na kamionu u

momentu prelaska granične linije BiH.

37. Braniteljica u više navrata u žalbi ističe da je ostalo nejasno kako je to optuženi Odak preko granične linije, izbjegavajući mjere carinske kontrole, prenio spornu robu (kafu) koja nije pronađena, ako carinsko obilježje Republike Hrvatske, a naknadno stavljeno i carinsko obilježje BiH, nisu dirana, odnosno povrijeđena do konačnog carinjenja u CI Tomislavgrad, te s obzirom na činjenicu da fizički pregled robe nije vršen od strane carinskih organa R Hrvatske na graničnom prijelazu Kamensko i BiH nakon stavljanja carinskih obilježja, sve do konačnog carinjenja u CI Tomislavgrad.

38. Trećestepeno vijeće konstatuje da u konkretnom slučaju nije rađeno vještačenje predmetnog kamiona, te u tom smislu i nema materijalnih dokaza da li su na kamionu koji je vozio optuženi postojali posebni otvori za istovar robe ili ne. Da je rađeno vještačenje, sigurno bi bilo daleko jasnije kada i kako je kafa istovarena iz vozila: da li kroz tajne otvore ili skidanjem plombi i njihovim ponovnim stavljanjem na način da je to teško uočljivo ili se pak djelovalo u dosluhu sa pojedinim carinicima, te se povrede plombi nisu željele vidjeti, ili su uočene, ali se to nije željelo konstatovati. U vezi sa ovim, svakako valja dovesti uvezu i činjenicu da su prema iskazu svjedoka Doko Marijane, inspektora UIO „prilikom svakog spornog uvoza uvijek bila tri ista carinika“, te da je, prema iskazu svjedoka Adisa Rokša, takođe inspektora UIO „svih sedam uvoza vršeno u dane vikenda, kada CI Tomislavgrad ne radi tako da je roba na kamionu morala ležati bar jedan dan, do ponedjeljka“. Međutim, navedeni propust u konkretnom slučaju nije prouzrokovao nemogućnost vijeća da se na osnovu drugih dokaza nesumnjivo utvrdi da je kafa u kamionu optuženog prešla carinsku liniju BiH i da ista, i pored zakonske obaveze prijavljivanja, ipak nije prijavljena nadležnim carinskim organima BiH od strane optuženog, sve u cilju sticanja imovinske koristi izbjegavanjem plaćanja poreskih i carinskih dažbina.

39. Pitanje što od strane granične policije i carinskih organa R Hrvatske nije vršen fizički pregled kamiona u lukama Zadar i Split i na GP Kamensko, što braniteljica optuženog u žalbi akcentira kao odlučnu činjenicu, te zašto u tom pravcu Tužilaštvo nije izvodilo dokaze, vijeće ne smatra odlučnim za razrješenje ove krivične-pravne stvari. Postupanja nadležnih organa druge države nije predmet ovog krivičnog postupka, niti njihovo postupanje na opisani način opovrgava ili dovodi u sumnju zaključak da je optuženi carinskim organima R Hrvatske prijavio i predao dokumentaciju koja je pratila spornu robu-kafu, a ujedno niti činjenicu njenog postojanja i transporta u BiH, zbog čega je

i ove tvrdnje braniteljice valjalo odbiti kao neosnovane.

40. Žalбом braniteljice, kako je to već rečeno, posebno je osporavan Nalaz i mišljenje vještaka finansijske struke Gutić Milimira (dokaz Tužilaštva), navodeći da je isti u potpunosti osporen nalazom i mišljenjem vještaka odbrane Humo Vahide.

41. Trećestepeno vijeće nalazi bitnim naglasiti da nalaz i mišljenje pomenutog vještaka Tužilaštva nije jedini dokaz na kome je zasnovana odluka drugostepenog vijeća o krivici optuženog. Drugostepeno vijeće je navedeni nalaz i mišljenje cijeno u sklopu svih ostalih dokaza izvedenih u toku postupka, posebno materijalne dokumentacije koja se odnosila na transport sporne robe kroz R Hrvatsku, te je tek po ocjeni svih ovih dokaza, uključujući i iskaze svjedoka, prihvatilo njegov nalaz kao objektivni, profesionalni i visokostručan.

42. Procedura oko izvoza, transporta i uvoza sporne robe opisana je u oba nalaza i mišljenja vještaka ekonomske struke, a o tome su svoje iskaze dali i pojedini svjedoci ispitani u ovom predmetu. Također, odgovarajućim banketnim propisima je jasno predviđena ova procedura, te dužnosti lica koja uvoze robu, tako da nije bilo dileme da je optuženi bio dužan prijaviti svu robu koju vozi (uvozi), a ne samo dio iste, a svi ponuđeni dokumenti su nesumnjivo ukazivali da je svaki put vozio i po 20 paleta kafe kupljene u Italiji od firme „Torrefazione Amigos S.n.c. di Severino Mingardi & C.“, koju nije prijavljivao. U pogledu navoda braniteljice optuženog da je nalazom i mišljenjem vještaka Humo Vahide u potpunosti osporen nalaz i mišljenje vještaka Gutić Milimira, bitno je istaći da ista svojim nalazom nije osporila činjenicu postojanja dokumentacije koja se odnosila na spornu robu-kafu, činjenicu da je optuženi istu prevezio i da je istu uredno razdužio na GP Kamensko kod carinskih organa R Hrvatske. Međutim, na osnovu činjenice da kafa nije prijavljena nadležnim carinskim organima BiH, niti nađena prilikom procedure konačnog carinjenja u CI Tomislavgrad koje vještakinja i odbrana potenciraju, se ni u kom slučaju ne može izvoditi kategorički zaključak da ista nije ušla u BiH, kako to vještak Humo i odbrana čine. Ovo pogotovo ako se ima u vidu da je udaljenost između objekata graničnih službi R H i BiH svega dvadesetak metara, tako da je roba nije imala kud, nego je sva morala ući u BiH, kako to tvrdi i svjedok Adis Rokša, te ako se tome dodaju i sve druge već pomenute okolnosti u vezi sa vremenom uvoza (vikendom) i istovjetnim sastavom tima carinika na GP Kamensko sa BiH strane. Stoga se ne mogu prihvatiti kao osnovane tvrdnje žalbe da je nalazom i mišljenjem vještaka Humo, nalaz i mišljenje vještaka Gutića u potpunosti

učinjen spornim.

43. Dakle, razlozi koje je vještak Gutić Milimir naveo prilikom iznošenja svog nalaza i mišljenja, i prema ocjeni ovog vijeća, u dijelovima koji su relevantni za pitanje krivice, potpuno su opravdani i logični, pa je otuda i osnovan zaključak drugostepenog vijeća da je ovaj nalaz objektivna, profesionalna i visokostručna.

44. U pogledu zaključka vještaka Gutić Milimir da je optuženi Odak platio spornu kafu u Italiji, u pobijanoj presudi je jasno konstatovano da ova činjenica i nije odlučna za pitanje utvrđivanja krivice optuženog, koji zaključak u potpunosti podržava i ovo vijeće, pa navode braniteljice optuženog u ovom dijelu ocjenjuje irelevantnim i neosnovanim.

45. Imajući u vidu sve prethodno navedeno, vijeće nalazi da je drugostepeno vijeće pravilno i potpuno utvrdilo činjenično stanje, odnosno izvelo osnovan i utemeljen zaključak o krivici optuženog. Na zaključak da je optuženi na sve moguće načine pokušavao prikriti izvršenje djela, te da se to čini i žalbom, iznoseći tvrdnje koje nemaju utemeljenje u provedenim dokazima, nesumnjivo ukazuju i druge činjenice. Prije svega, to je činjenica da je optuženi prilikom salušanja od strane nadležnih inspektora UIO, inspektor Adisu Rokša negirao bilo kakvu vezu sa kafom, ističući da se "sjeća da je vozio kamion kojim je uvezena sporna pošiljka, ali da se ne sjeća uvoza kafe". Inspektor Emir Količić je također potvrdio da je optuženi prilikom saslušanja izjavio da se „ne sjeća da je tovario kafu u Italiji, dok uvoz druge robe ne osporava“. Nasuprot tome stoji činjenica da je optuženi na graničnim prelazima Luka Zadar i Split, kao i Kamenskom, lično predavao dokumentaciju u kojoj je navedeno da pored ostale robe prevozi i po 20 paleta kafe u Bosnu i Hercegovinu, kao zemlju odredišta iste. Vijeće je također imalo u vidu i činjenicu da je optuženi osporavao i to da su na predanim fakturama i međunarodnim tovarnim listovima njegovi potpisi, a on ipak ta ista dokumenta predaje špediteru i carinskim organima kao valjane dokumente. Uz to, vještačenjem po vještaku grafologu je utvrđeno da su na navedenim dokumentima upravo njegovi potpisi, što sve ukazuje da su tvrdnje da se ne radi o njegovim potpisima neistinite, te u koliziji sa njegovim ponašanjem i djelovanjem u Lukama Zadar i Split, te GP Kamensko (sa hrvatske strane).

46. U prilog zaključku o neistinitosti tvrdnji optuženog, sračunatim u cilju izbjegavanja odgovornosti, pored prednje navedenog ide i obrazloženje žalbe na drugostepenu presudu, kada je braniteljica suprotno ranijim negiranjima bilo kakve veze optuženog i spornih uvoza kafe, ustvrdila da je kafa preuzeta od moćnika iz R Hrvatske u lukama

Zadar i Split. Iako se time željelo potvrditi da kafa nije ušla u BiH, navedena tvrdnja predstavlja priznanje činjenica da je optuženi imao itekakve veze sa spornom kafom, da je istu zaista preuzeo od firme „Torrefazione Amigos S.n.c. di Severino Mingardi & C.“ i da se ista ipak nalazila na njegovom kamionu, nasuprot ranijim tvrdnjama da nije imao nikakve veze sa spornom kafom, te da, slijedom toga, nije ni mogao počiniti predmetno krivično djelo.

47. Pomenutim navodima odbrana, dakle, više nije sporila činjenicu da je optuženi preuzeo spornu robu-kafu od navedene talijanske firme, a s obzirom na to, posredno je potvrdila i činjenicu da je isti potpisao vještačenu dokumentaciju. Međutim, s obzirom na tvrdnju da je roba na kamionu bila samo do luka Zadar i Split, gdje su je preuzeli moćnici iz R Hrvatske, odbrana je ponovo nametnula dilemu da li je ova roba istovarena u R Hrvatskoj ili je ipak ušla u BiH. U vezi s tim, vijeće je analiziralo ove tvrdnje braniteljice, te utvrdilo da iste nemaju nikakvo utemeljenje u izvedenim dokazima. Prije svega, iako zvanična dokumentacija carinskih organa Hrvatske, faktura i tovarni list nesumnjivo upućuju na zaključak da je kafa vožena u BiH, koja je na svim tim dokumentima označena kao njeno odredište, te da je i ušla u BiH, odbrana nije pružila ni jedan konkretan dokaz za tvrdnje da je ista istovarena u Hrvatskoj. Nasuprot ovim tvrdnjama, stoje dokazi optužbe koji govore da je roba uvezena preko granične linije BiH i to posebno dokazi materijalne prirode pribavljeni putem međunarodne pravne pomoći od Italije i R. Hrvatske, koji su u potpunosti podržani i iskazima svjedoka Rokša Adisa, Količić Emira i Doko Marijane, te nalazom i mišljenjem vještaka finansijske struke Gutić Milimira, nalazom i mišljenjem vještaka kriminalističke struke- grafologa Tešić Mitra i drugim izvedenim dokazima.

48. Pored navedenog, valja dodati već pomenuti zaključak da je potpuno nelogično da bi optuženi, u slučaju da je tačno da je kafa istovarena u Lukama Zadar i Split, istu (20 paleta kafe) ipak prijavio na GP Kamensko nadležnim carinskim organima R Hrvatske kao robu u tranzitu, čije je krajnje odredište BiH, a da je kupac „Euro comerc“ d.o.o Novi Travnik, za koga je nesumnjivo utvrđeno da se radi o fiktivnoj firmi. Osim toga, sasvim je jasno da optuženi Odak, da se roba nije nalazila u kamionu u momentu njegovog dolaska na GP Kamensko, odnosno da je ranije istovarena u Hrvatskoj, nadležnim carinskim organima R Hrvatske ne bi predao i dokumentaciju za kafu, a na osnovu koje je ista uredno razdužena, to jeste, napustila carinsko područje R Hrvatske i ušla u carinsko područje BiH.

49. Zaključak ovog i drugostepenog vijeća da je roba (kafa) ušla u carinsko

područje BiH i da ista nije prijavljena od strane optuženog Odak Ivana, u potpunosti je podržan i iskazima svjedoka Rokša Adisa, Količić Emira i Doko Marijane, koji su jasno istakli da je optuženi iz Italije uvezao dvije vrste robe, da se u R. Hrvatskoj za osjetljivu robu pravi posebna deklaracija, a posebno za ostalu, da se na deklaraciji naznači da se radi o osjetljivoj robi i da ona kao takva ide u zemlju odrednicu, što je u ovom slučaju Bosna i Hercegovina. Po dolasku na granični prelaz Kamensko iz R. Hrvatske, kako ovi svjedoci dalje tvrde, obje vrste robe (i kafa i ostalo) su izašle iz R. Hrvatske, a na ulazu u Bosnu i Hercegovinu je prijavljena samo jedna vrsta robe (dijelovi lifta, autodijelovi, posuđe i slično), s tim da kafa nije prijavljena, što je bio obrzac ponašanja kod svih 7 pošiljki kafe.

50. Također, ovaj zaključak drugostepenog vijeća u cijelosti je potvrdio i vještak Tužilaštva Gutić Milimir, koje je u svom nalazu i mišljenju, jasno i detaljno opisao proceduru uvoza robe, za svaki pojedini uvoz, od njih ukupno sedam, zatim, opisao i način na koji je sporna roba uvezena, te iznio, i prema ocjeni ovog vijeća opravdan i utemeljen zaključak da iz materijalne dokumentacije proizilazi da je kupljena kafa izvezena iz Italije na ime pravnog lica "Euro Comerc" d.o.o. Travnik, koje je registrovano u Bosni i Hercegovini, ali da nikada nije registrovano kao poreski i carinski obveznik u Bosni i Hercegovini, te da ista nije prijavljena carinskim organima za carinjenje u carinskoj ispostavi Tomislavgrad. Vještak je također istakao da se na kamionu pored kafe, uvijek nalazila i druga roba koja se prijavljivala i carinila u CI Tomislavgrad. Na osnovu navedenog, vještak je izveo zaključak da je prevoznik robe, pravno lice "Auto-Odak" d.o.o. Čitluk, prokrijumčarilo kafu u količini od 134.400 kg i finansijskoj vrijednosti po nabavnoj cijeni od 376.320,00 Eura ili preračunato po srednjem kursu 1,95583 u vrijednosti od 736.017,94 KM

51. Trećestepeno vijeće, također nalazi da subjektivni dokazi odbrane odnosno iskazi svjedoka Šejle Ajanović, Ante Dmića, Nikole Milića i Mladena Bagarića, koji su vršili carinsku kontrolu vozila optuženog Ivana Odaka, te iskazi svjedoka Mije Bešlića, Mile Andrića, Vesne Papić, Marinka Markova i Hajrudina Kozarića, koji su bili zaposleni u CI Tomislavgrad, kao i svjedoka Dražena Petričušića, kao direktora, te Katice Jurić i Zorana Kelave, kao špeditera, u špediterskoj kući „Vid“ d.o.o. Tomislavgrad, nisu doveli u sumnju zaključak drugostepenog vijeća u ovom dijelu.

52. Prilikom ocjene ovih iskaza drugostepeno vijeće je, i prema ocjeni ovog vijeća, osnovano zaključilo da su neki svjedoci bili nepouzdanani u vezi sa nekim dijelovima svojih iskaza, i to zbog straha od samoinkriminiranja, bilo krivičnog ili

disciplinskog, te da su drugi pojašnjavali proceduru prelaska robe preko graničnog prelaza i kontrolu robe od strane carinskih službenika, koja pitanja su već bila razriješena, tako da njihovi iskazi u ovom dijelu nisu bili od koristi. Iz navedenih razloga ovo vijeće je odlučilo odbiti kao neosnovane prigovore braniteljice kojim se nastoji dati neopravdani značaj iskazima ovih svjedoka, te osporiti valjanost, i po ocjeni ovog vijeća, pravilno utvrđenog činjeničnog stanja, na osnovu koga je izveden pravilan zaključak da su ispunjena sva bitna obilježja krivičnog djela za koje je optuženi pobijanom presudom oglašen krivim.

V POVREDA KRIVIČNOG ZAKONA

53. Osporavajući pobijanu presudu iz ovog žalbenog osnova braniteljica optuženog Odak Ivana ističe da je drugostepeno vijeće u pobijanoj presudi počinilo povredu Krivičnog zakona iz člana 298. stav 1. tačke e) ZKP BiH (da je u pogledu krivičnog djela koje je predmet optužbe primijenjen zakon koji se ne može primijeniti). Suština ovog prigovora ogleda se u činjenice što je, prema navodima braniteljice, drugostepeno vijeće pogrešno utvrdilo činjenično stanje, te temeljem tako utvrđenog činjeničnog stanja izvelo pogrešan zaključak o krivici optuženog za krivično djelo Krijumčarenje iz člana 214. stav 1. KZ BiH i izreklo krivičnopravnu sankciju.

54. Međutim, kako je po mišljenju ovog vijeća, drugostepeno vijeće pravilno i potpuno utvrdilo činjenično stanje, o čemu je već bilo riječi u okviru žalbenog osnova „*pogrešno utvrđeno činjenično stanje*“, te utvrdilo da su radnjama optuženog ispunjena sva bitna obilježja krivičnog djela Krijumčarenje iz člana 214. stav 1. KZ BiH (Sl. Glasnik BiH 3/03, 32/03, 37/03, 54/04, 61/04, 30/05, 53/06, 55/06, 32/07), važećeg u vrijeme izvršenja djela, to ne stoje navodi braniteljice optuženog da je drugostepeno vijeće pogrešno primjenilo Krivični zakon oglašivši optuženog Odaka krivim da je počinio krivično djelo Krijumčarenje iz člana 214. stav 1. KZ BiH.

55. S obzirom na navedeno, a posebno činjenicu da optuženi prilikom ulaska u carinsko područje BiH carinskom organu u Bosni i Hercegovini nije pokazao, prijavio i podnio carinsku prijavu radi stavljanja robe u carinski postupak i to 7 puta po 19.200 kg pržene kafe, o čemu je već bilo riječi, jasno je da su neosnovani i navodi braniteljice da optuženi nije povrijedio niti jednu odredbu Zakon o carinskoj politici BiH, i da je drugostepeno vijeće neopravdano primjenilo ovaj blanketni propis.

56. Imajući u vidu prethodno navedeno valjalo je odbiti kao neosnovane žalbene prigovore kojim se pobijana presuda osporava iz ovog žalbenog osnova.

VI ODLUKA O KRIVIČNOPRAVNOJ SANKCIJI, ODUZIMANJU IMOVINSKE KORSITI I TROŠKOVIMA KRIVIČNOG POSTUPKA

57. Žalbom braniteljice u ovom dijelu ističe se da je drugostepeno vijeće prilikom odmjeravanja kazne zatvora neosnovano dvostruko vrjednovalo, prvo kao element krivičnog djela, a potom i kao otežavajuću okolnost, vrijednost robe koja je bitan element ovog krivičnog djela. Nadalje, žalbom se tvrdi da je drugostepeno vijeće cijenilo i olakšavajuće okolnosti na strani optuženog, ali da istim nije dalo opravdan značaj, tako da je prema stavu odbrane izrečena kazna zatvora u trajanju od 2 (dvije) godine i 6 (šest) mjeseci prestrogo odmjerena. U pogledu novčane kazne kao sporedne (15.000,00 KM) braniteljica je istakla da sud nije imao nikakvih dokaza na kojim bi temeljio ovakvu svoju tvrdnju, jer u spisu ne postoji niti jedan dokaz koji potvrđuje da optuženi ima mogućnost platiti sporednu kaznu, osim njegove izjave da je srednjeg imovnog stanja.

58. Analizirajući odnosni dio presude trećestepeno vijeće je utvrdilo da je ispravan i osnovan zaključak drugostepenog vijeća da vrijednost robe, pored toga što predstavlja obilježje predmetnog krivičnog djela, može biti okarakterisana i kao otežavajuća ukoliko ista višestruko prelazi predviđeni zakonski cenzus, što je u ovom predmetu nesumnjivo utvrđeno¹, zbog čega je valjalo odbiti kao neosnovane žalbene prigovore braniteljice istaknute u ovo pravcu. Također, i upornost pri počinjenju predmetnog krivičnog djela (u 7 navrata), u kontekstu okolnosti koje su pratile izvršenje predmetnog krivičnog djela, prema ocjeni ovog vijeća, opravdano je cijanjena kao otežavajuća.

59. Međutim, vijeće nalazi osnovanim tvrdnje žalbe da drugostepeno vijeće nije dalo dovoljan značaj utvrđenim olakšavajućim okolnostima na strani optuženog i to da se radi o porodičnom čovjeku, ocu troje djece, a posebno činjenici da optuženi ranije nije kažnjavao, odnosno da nije dolazio u sukob sa zakonom.

---

¹ Prema stajalištu Opće sjednice Suda BiH od 07. srpnja 2004. godine zakonsko obilježje „veća vrijednost“ kod ovog kaznenog djela postoji ako je u pitanju vrijednost roba u iznosu većem od 10.000 KM, i to u vrijeme počinjenja kaznenog djela.

60. Stoji činjenica da se u konkretnom slučaju radi o dosta visokom iznosu vrijednosti prenesene robe, međutim, taj iznos ipak nije najveći mogući, a izrečena kazna zatvora optuženom je gotovo maksimalna za predmetno krivično djelo. Slijedom navedenog, postavlja se logično pitanje kakva bi onda kazna trebala biti izrečena licu koje je prevozilo robu višestruko veće vrijednosti nego optuženi Odak i koje je ranije kažnjavano.

61. Imajući u vidu sve navedene činjenice, a posebno da optuženi nije ranije kažnjavan, te propisani minimum i maksimum kazne za krivično djelo iz člana 214. stav 1. KZ BiH (novčana kazna ili kazna zatvora do tri godine) trećestepeno vijeće je mišljenja da bi se u konkretnom slučaju i sa osudom optuženog na blažu kaznu zatvora, i to kaznu zatvora u trajanju od 1 (jedne) godine i 6 (šest) mjeseci, uz sadejstvo izrečene novčane kazne, kao sporedne, mogla ostvariti svrha kažnjavanja: generalne i specijalne prevencije. Stoga je žalba optuženog djelimično uvažena i pobijana presuda preinačena u dijelu koji se odnosi na izrečenu glavnu kaznu.

62. Trećestepeno vijeće nalazi neosnovanim žalbene prigovore odbrane kojima se nastoji osporiti odluka drugostepenog vijeća o izricanju novčane kazne, kao sporedne, u iznosu od 15.000,00 KM.

63. Naime, neosporno je utvrđeno da je predmetno krivično djelo optuženi počinio iz koristoljublja, kao i to da je i zakonom predviđena mogućnost izricanje novčane kazne, zbog čega nema mjesta navodima braniteljice da je ova kazna neosnovano izrečena optuženom. Visina izrečene novčane kazne optuženom, i prema ocjeni ovog vijeća, odgovara težini krivičnog djela, osobnim i imovinskim prilikama optuženog, te je istu, budući da je i sam izjavio da je srednjeg imovnog stanja, optuženi u mogućnosti platiti. Trećestepeno vijeće smatra da će se izricanjem novčane kazne, kao sporedne u visini od 15.000,00 KM, dodatno pojačati i dopuniti dejstvo glavne kazne koja je optuženom smanjena na 1 godinu i 6 mjeseci te da će se na taj način ostvariti svrha kažnjavanja, kako sa aspekta specijalne, tako i generalne prevencije, propisanih odredbom člana 6. i 39. KZ BiH, a da to ipak, s obzirom i na prirodu djela, ne bi bilo postignuto izostankom već izrečene sporedne kazne.

64. U pogledu odluke o oduzimanju imovinske koristi stečene izvršenjem krivičnog djela, žalbom braniteljice se navodi da bi utvrđene carinske i poreske obaveze u iznosu od 594.996,50 KM, trebao da plati uvoznik robe, a to je firma „Euro comerc“ d.o.o Novi

Travnik.

65. S obzirom da iz izvedenih dokaza jasno proizilazi da firma „Euro comerc“ d.o.o Novi Travnik u stvarnosti nije bila ta koja je naručila spornu robu, budući ista nije ni registrovana kao poreski i carinski obveznik u Bosni i Hercegovini, pa to ne bi ni mogla, već da je dokumentacija ove firme poslužila samo da se prikriju nezakonite radnje, zatim, činjenicu da je optuženi Odak lično preduzeo konkretne radnje izvršenja predmetnog krivičnog djela, te da nije bilo dokaza da je to radio za nekoga drugog, nameće se jedini mogući i logičan zaključak da je optuženi ovu robu uvezao za sebe, te da je on lice koje je ostvarilo imovinsku korist u pomenutom iznosu, njenom daljom prodajom. S obzirom na to opravdanim se ukazuje odluka drugostepenog vijeća da se od optuženog, temeljem odredbi člana 110. KZ BiH oduzme imovinska korist u iznosu od 594.996,50 KM.

66. Drugostepeno vijeće je u smislu člana 188. stav 1. u vezi sa članom 186. stav 2. ZKP BiH, osnovano utvrdilo i obavezu optuženog da naknadi prouzrokovane troškove krivičnog postupka. Prijedlog otuženog istaknut na sjednici apelacionog vijeća da ga sud oslobodi obaveze naknade troškova krivičnog postupka zbog lošeg imovnog stanja, ovo vijeće nalazi neargumentovanim, budući da te tvrdnje nisu potkrijepljene valjanim materijanim dokazima², zbog čega trećestepeno vijeće, imajući u vidu odredbu člana 188. stav 1. ZKP BiH i činjenicu da je optuženi oglašen krivim, nije ni bilo u mogućnosti donijeti drugačiju odluku.

67. Slijedom svega prethodno navedenog, trećestepeno vijeće je na osnovu člana 317a., a u vezi sa članovima 310. i 314. ZKP BiH, odlučilo kao u izreci ove presude.

Zapisničar:

Igor Dubak

**PREDSJEDNIK VIJEĆA
S U D I J A**

Dragomir Vukoje

POUKA O PRAVNOM LIJEKU: Protiv ove presude žalbe nije dopuštena.

---

² Vijeće je imalo u vidu i dokaze dostavljene uz žalbu protiv Rješenja suda o troškovima krivičnog postupka broj S1 2 K 005693 13 Kžk od 03.10.2013. godine.